

SOVANY: *(a csárdás után hirtelen feláll):* Allj! Mög kéne táncútatni a főkapitány úrékat!

OREG BETYÁR: Eridj, bolond!

SOVANY: De, de! Biztos tudja ű is. Ha meg nem, maj mögtanújja. *(Az ajtóhoz lép, kinyitja, belép.)* Főkapitány úr! Hé! csak nem aludtak ee? Gyűjjenek má ki közénk! Lássák, hogy mulat a csikós... Na, ne húzódozzon! ... Szépen híjjuk...

CSANYI *(is bemegy):* Kéretik magukat? Maj següllek... *(Külökdösik a Főkapitányt meg a Mezei kapitányt.)* Gyűjjenek má, kapitány uraimék! Kár vóna, ha kimarannának a táncbul. *(Cigányhoz.)* Frisset, öregapám! *(A cigány gyorsat húz, a két fiatal betyár rázza, táncoltatja a szabódó két pandúrkapitányt. Közben hangos szóval biztatják őket. Zaj, lábdobogás, egyre vadabb zene és tánc. A betyárok ilyesfélét kiabálnak: Aki nem szívesen járja, azt mögmeccük! stb. Az Öreg betyár ül egyedül és tapsol, énekel. A csárdásné is előre jön, nevet, csúfolja a két kapitányt, majd a betyárokkal ő is táncol. — A függöny akkor megy le, amikor a legduhajabb a tánc.)*

Uj Rezső

Orkán ne tépje

Összejött a leendő mama
meg a leendő nagymama.
A kismama szíve alatt cseng-
bong egy picí szív dallama...

Előkerül a babaholmi;
pelenka, rékli, kicsi ing,
előke — hímzett kiscsibékkal,
kötött cipő s a többi mind.

Rakosgatnak és magyaráznak...
A nagymamának alkalom
a tapasztalat-átadásra.
Nézem őket és hállgatom...

Lányom, kissé széles a pólya,
nagy a fűrösztölepedő,
elveszhet az emberke benne...
— Aztán van-e kis-teknő?

— A pelenkát az én koromban
másként raktuk, ma egyszerűbb,
jobban fedí-védi a testét.
a kis hasánál s egyebütt..."

Aztán a szülés kerül szóba;
nagy kín, de ott a jutalom,
az első sírás muzsikája,
áradó, boldog nyugalom...

Mennyi szeretet, gond és féltés
vele, ki meg sem született.
Előkészítjük, megbeszéljük
az érkezést, az ünnepet...

Szemem a babakelengyéről
feltekint — túl az ablakon
a láthatárig, s messzebb annál —
új élet lüktet és dalol...

Hatalmas, mély születés szerte...
Egy egész ország él, mozog,
gőgicsél, de erős a teste;
apja-anyja a dolgozók!

Az öregje adja, mit adhat,
és mindent ad a fiatal;
a tanulást, tudást és tettet.
— Harcunk harsogó diadal!

Gyermekholmik — s nagy, komoly dolgok,
ezer, millió drága tett
egybefogva, magasbatörve...
Ó, mennyi harcos szeretet,

hogy semmi tűz meg ne eméssze,
orkán ne tépje gyökerét,
ennek a nagy, emberi újnak,
mely betölti a földtekét!...

Uj Rezső

Petőfi él

Petőfi él!... Halhatatlan arccal
jár-kel, lobog magyar földön szerte..
... Álldogál a hullámozó vetés közt,
— ragyog a nap szabadon felette...

Itt közöttünk, körülöttünk, bennünk,
tetteinkben él Petőfi Sándor,
velünk épít hegyen-völgyön, erdön,
Tiszán, Dunán, széles Kiskunságon...

Szellemétől még lelkesebb munkánk
Harcos, vidám, víg versenyre kelve
énekelünk, s úgy érezzük, mintha
ő is köztünk, velünk énekelne.

Petőfi él! Él a halhatatlan!
Él a nép! És él, aki a népé!
Itt, előttünk magasodik feljebb,
égigérő, élő példaképpé!...